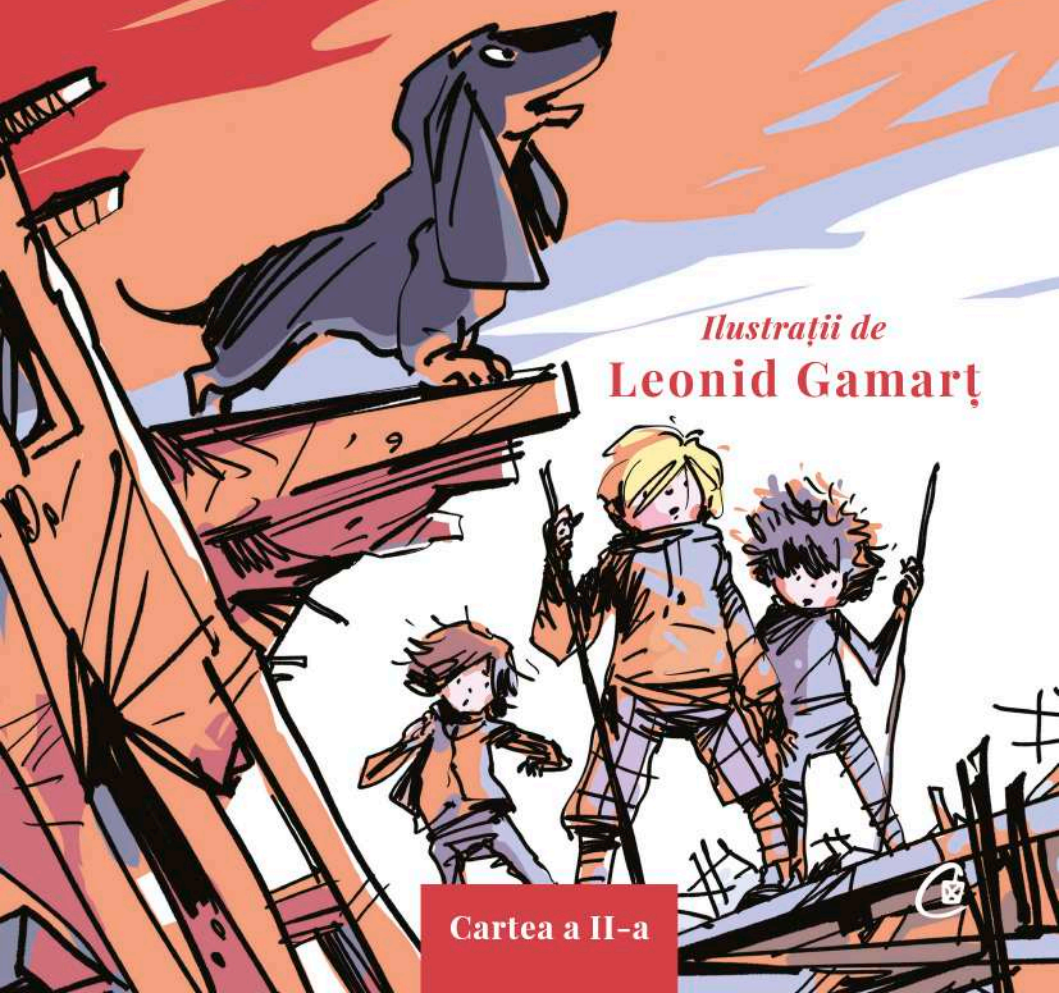

Alex Donovici

Învățătorii
de Grijă
Rocky

Ilustrații de
Leonid Gamarț

Cartea a II-a

Capitolul unu

Bebe se întoarce acasă

Trecuseră aproape douăzeci de ani de la noaptea în care Bebe, motănelul negru, aterizase din Universul Învățătorilor de Grijă la ușa Mariei. Cât de multe se schimbaseră de atunci... El, pisoiașul pierit de slab și cu spatele năpârlit, devenise un motan mândru, puternic, cu portret cioplit în piatră pe blazonul orașului. Maria nu mai era fetița murdară și plină de bube care-l salvase în ciuda tuturor prejudecăților și îl apăraseră cu trupul ei firav. Era acum o femeie

puternică, inteligentă, frumoasă și mândră. Se căsătorise și adusese pe lume doi băieți și o fată blondă ca ea. Își ridicaseră o casă aproape de cea a părinților Mariei, locul în care începuse marea transformare a vieții lor datorită motanului. De la Bebe învățaseră ce înseamnă curățenia, iar asta le salvase sănătatea, chiar și viața, iar fericirea revenise în casa lor. Împreună, Bebe, Maria și tata îi salvară apoi de ciumă pe locuitorii întregului oraș aflat în apropiere. De aceea fusese afișată imaginea motanului Bebe atât pe blazonul aflat deasupra porții, cât și pe zidul castelului lordului. Pisioul negru avusese o viață lungă, fericită, plină de iubire. Atât de multă iubire primise din partea Mariei și a familiei sale, încât își uitase viața anterioară, cea în care fusese tigrul unui maharajah putred de bogat, care nu îi dăruise însă niciun strop din iubirea pe care o merita.

Bebe era acum bătrân, tare bătrân pentru o pisică. Dormea întins pe o băncuță din lemn aflată pe pridvorul casei Mariei. Mângâiat de razele blânde ale soarelui de septembrie, visa că zboară. Ciudat vis! Un motan să zboare... Visa că se înalță

spre nori cu viteza unor artificii. Se trezi mirat de o asemenea năzbâtie și privi prin curte. Maria, copiii și soțul ei curățaseră grădina și livada de buruieni și crengi uscate. Le strânseseră pe toate în mijlocul curții, într-un cerc făcut din bolovani. Un fel de vatră, mult mai mare decât cea pe care găteau în casă. Pregăteau un foc strașnic din uscăturile grădinii, cu flăcări până la cer! Copiilor le plăcea tare mult să stea seara alături de părinți în jurul focului și să asculte povești. Mai ales una specială: povestea lui Bebe Salvatorul. Motanul negru schimbase viața mamei, a familiei, iar apoi a întregului orașel. Chiar Maria le-o spunea și ținea să îi asigure de fiecare dată că este o poveste cât se poate de adevărată.

După ce au terminat de strâns toate vreascurile într-un mic rug, Maria și familia ei s-au spălat, s-au îmbrăcat în haine curate și au aprins focul cel mare. Au pus lângă flăcări țepușe din lemn în care erau înfipite bucăți de carne, care au început repede să sfârâie. Apoi s-au așezat toți lângă foc pentru ca Maria să înceapă, pentru cine mai știe a câta oară, povestea lui Bebe. Motanul negru nu

mai era pe băncuță, Maria îl luase de acolo, iar acum îl ținea în brațe, lângă foc. Bebe se gândea cât de norocos este. Torcea în brațele omului pe care îl iubea și de la care primea iubire. Mirosea a carne prăjită, era cald, era bine. Iar Maria, cu vocea ei așa plăcută, spunea chiar povestea lui. Ce își putea dori mai mult un motan?

Nimic. Avea totul. Totul. Și simți că un somn greu îl cuprinde sub mângâierile pline de dragoste ale Mariei. Era fericit.

Privind focul în timp ce spunea povestea, Maria observă că din mijlocul lui se desprinsese o scânteie ciudat de mare. Era mai mult flacăra decât scânteie. Se înalță deasupra rugului aprins, pluti acolo câteva clipe ca o steluță, iar apoi țâșni spre cer. Și atunci a știut că Bebe tocmai își luase rămas-bun de la ei.

Bebe plecase spre casă, spre Universul Învățătorilor de Grijă. Urma să salveze viața altui copil, așa cum o salvase pe a ei.

Capitolul doi

O nouă misiune

– **H**âc, ce faci, hâc, Bebe? Ești bine? Hâc-hâc! Tata Mare, Mormolocul-Șef din Universul Învățătorilor de Grijă, plutea îngrijorat în fața lui Bebe, luminând cu generozitate în jurul lui. Poate vă amintiți, Tata Mare era mult mai luminos decât de obicei atunci când era supărat, nervos, emoționat ori înduioșat. Și sughița mult mai tare decât o făcea în mod normal, hâc-hâc-hâc. Acum era îngrijorat și înduioșat deopotrivă. Se gândea cât de mult îl schimbase pe Bebe a doua lui misiune pe Pământ. Își amintea prea bine

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1308-6

9 786064 413086